

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Neljä s kirja

RAITA JAUHIAINEN

Allianssi.125

Terra Unionia

Neljäs kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Neljäs kirja

1. painos

© 2016 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523393028

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Hedelmätarhan täytti puheensorina sekä ketterästi liikkuvien laitteiden humina. Mari asetti viimeiset kaksi päärynää kokoamansa pinon päälle ja suoristi selkänsä. Hän ei ollut enää yhtä hidas kuin kuukausi sitten, jolloin hänen kokemattomuutensa oli näkynyt hitautena ja saanut aikaiseksi paheksuvia vilkaisuja sekä supinaa. Toki Pinuksesta tulleita pidettiin lähtökohtaisestikin taurusialaiseen työhön vähemmän harjaantuneina kuin paikallisia, mutta hänen hitautensa oli tainnut olla omaa luokkaansa. Nyt Marin ei kuitenkaan tarvinnut enää miettiä työtahtiaan. Hän ei herättänyt huomiota, hän oli sopeutunut. Niinpä hän nosti päärynöillä täyttämänsä laatikon kasaajaan tottunein elkein. Hedelmien paino sai laitteen aktivoitumaan, ja päärynälaatikko nousi pinon päällimmäiseksi noin kahden metrin korkeuteen. Sitten laatikot siirtyivät kasaajan avustamana viileämmän pakkaamon puolelle.

Vaikka päivä oli vasta puolessa, Mari oli jo uupunut. Uupumuksesta oli tullut hänelle pysyvä olotila, kiitos yhä jatkuvien univaikeuksien. Yksitoikoinen työ ei auttanut asiaa, ja Mari oli valmis tekemään melkein mitä tahansa, jotta tasaisten ja tapahtumaköyhien päivien loputon jatkumo olisi hänen kohdallaan muuttunut. Hän janosi vaihtelua, kaipasi kiihkeämpää elämäntahtia. Se olisi saattanut olla lääke hänen uniongelmiinsakin. Hän näki yhä kasvien puhdistukseen käytettävän laboratorion mahdollisuutena, mutta juuri nyt sinne ei koulutettu uusia työntekijöitä. Niinpä mahdollisuudet edetä mihin tahansa muuhun työhön kuin hedelmien poimintaan vaikuttivat huonoilta. Pitikö hänen siis jäädä tänne loppuelämäkseen, näiden hedelmäpuiden ääreen? Ajatus tuntui niin ahdistavalta, että hänen oli pakko ohjata mietteensä toisaalle. Ja kuten jo niin monta kertaa aikaisemminkin, myös nyt hänen ajatuksensa palasivat niihin aamuyön tunteihin, kun hän oli juossut rapsipellolle ensiapupakkaus kädessään.

Mari hengähti syvään. Vaikka tapahtuneesta oli kulunut jo kuukausi, muistikuvat hämärästä pellostä ja Lenan pakokauhusta pysyttelivät kirkkaina hänen muistoissaan. Ehkä se johtui siitä, että hän oli yhä huolissaan paljastumisesta. Hänen katseensahan hakeutui päivittäin kohti puuta, jonka alle Lemmus oli kaivanut pienen hautakuopan. Ja hänen huolensa oli vain kasvanut, kun hän oli kuullut naisten keskustelevan koirien erinomaisesta hajuaistista. Koirilla oli kuulemma kyky tunnistaa hajuja, joita ihminen ei erottanut. Tieto oli tullut Marille järkytyksenä. Niinpä joka kerran, kun hän huomasi jonkun tarhalla pyörivistä koirista käyskentelevän tuon kuolemaa salaillevan puun luona, hän oli valmistautunut pahimpaan.

Mitä hän tekisi, jos lapsen ruumis löytyisi? Se oli kysymys, jota hän mietti paljon, koska hän ei tiennyt kuinka olisi kyseiseen vaihtoehtoon valmistautunut. Oli selvää, että lapsen DNA tutkittaisiin ja että tuloksena olisi lapsen alkuperän paljastuminen. Se taas tietäisi ongelmia Lenalle. Mutta miksi hän välittäisi, mitä Lenalle tapahtuisi? Hänen yhteyttään lapseen oli paljon vaikeampi löytää, ja eikö hänen tullut pitää ainoastaan omia puoliaan? Eikö hän ollut aina ajatellut itseään ensin? Lena ei ollut edes hänen kilpailijansa, joten miksi hän uhrasi niin paljon ajatuksiaan siihen naiseen? Totuus kuitenkin oli, ettei asia ollut hänelle yhdentekevä. Jostain kummallisesta syystä hän oli alkanut välittää, ja se oli piirre, jota hän ei ollut aikaisemmin itsestään usein löytänyt. Hän ei halunnut Lena Vaalin paljastuvan, saati että lapsen ”ei-unionialainen” puoli tulisi ilmi. Siitä ei voinut seurata mitään hyvää, vaikka hän itse onnistuisi jäämään suorien seuraamusten ulkopuolelle. Onneksi tuon kylmän aamun tapahtumat olivat pysyneet toistaiseksi salassa. Mutta kuinka nopeasti Lemmuksen takkiin kääritty vauva maatuksi? Kuinka kauan hänen tuli odottaa, kunnes lapsi päästäisi hänestä lopullisesti irti?

”Onko kaikki hyvin?” kuului yllättäen hänen vasemmalta puoleltaan.

Mari hätkähti ajatuksistaan. Hedelmätarhan ainoa mies oli astellut hänen luokseen päästämättä pihaustakaan. Miehen odottamaton läsnäolo laukaisi Marissa puolustusreaktion. Hän tunsu tarvetta kätkeä ajatuksensa, vaikkei Aono kyennyt niitä kuulemaan.

”Kaikki on kunnossa”, Mari vastasi nopeasti. ”Miten niin?”

”Näytät huolestuneelta.”

”En ole huolestunut”, Mari yritti vakuuttaa.

Hän kääntyi nopeasti kannoillaan ja lähti kulkemaan kohti pakkaamoa saadakseen mieheen etäisyyttä. Aonolla oli nimittäin ärsyttävä tapa tunkea liian likelle, eikä Mari oikein tiennyt mitä siitä olisi pitänyt ajatella. Ehkä se oli terraunionialainen tapa, johon hänen olisi jo pitänyt tottua. Mutta koska

hän ei piitannut ihmisistä eikä siten pitänyt sosiaalisia suhteitakaan korkeassa arvossa, hän ei ollut nähnyt aiheelliseksi siedättää itseään tiiviille terraunionialaiselle kanssakäymisellekään. Lisäksi hän ei halunnut Aonon alkavan kuvitella, että he olisivat ystäviä tai että heistä voisi tulla sellaisia. Toki hän tervehti miestä, toisin kuin muut naiset, ja hän jopa puhui Aonolle niitä näitä muita useammin. Hän ei kuitenkaan pyrkinyt sillä mihinkään. Hänen kohteliaisuutensa ei tarkoittanut, että hän halusi ystäväystyä, ja Aonon täytyi tajuta se itsekin. Totuus oli, ettei hän halunnut alkaa sepittää lisää valheita tekaistusta terraunionialaisesta taustastaan. Hänellä oli jo tarpeeksi valheita muistettavanaan.

Mari pyyhki hikeä otsaltaan. Hedelmätarhan kostean ilman ja univaikeuksien lisäksi myös ihmisten jatkuva läsnäolo uuvutti häntä. Terraunionialaiset kun eivät puhuneet työaikana vain töistä. Ehei. Terraunionialaiset halusivat keskustella lähinnä henkilökohtaista asioistaan. Samaa odotettiin myös Marilta, ja se sai hänet pysyttelemään muista yhä vain loitommalla. Onneksi hänellä oli tänään syy rampata pakkaamon puolella. Hän oli nimittäin tämän viikon ajan vastuussa siitä, että P-tarhassa työskentelevillä poimijoilla oli pakkausmateriaalia jatkuvasti ulottuvillaan.

Pakkaamossa oli viileämpää kuin tarhalla, ja se tuntui hyvältä. Myös tilan hiljaisuus sai Marin helpottumaan. Hän puikkelehti laatikkopinojen lomassa ja nautti yksinolostaan, josta hänen olisi taas pian luovuttava. Ennen pitkää joku naisista nimittäin ilmestyisi hänen eteensä. Niin tapahtui lähes joka kerran, kun hän etsi taukoa muista. Poimijoiden työyhteisössä oli liki mahdotonta pysytellä yksin.

”Mari”, kuuluikin samassa.

Hän tunnisti äänen ja kirosi mielessään. Kaikista P-tarhalla tänään työskentelevistä naisista pakkaamoon oli osunut Meli Meta. Mari käänsi katseensa itseään noin kymmenen vuotta nuorempaan naiseen, jonka kaikkiteitäisyys ja yli-innokkuus mitä tahansa yhdentekevää asiaa kohtaan saivat hänessä aikaiseksi voimakkaan ärsytysreaktion. Mari oli ottanut asiakseen pysytellä Meli Metasta kaukana, mutta pienellä paikkakunnalla se ei ollut helppoa ja yhteisessä asuintalossa se oli lähes mahdotonta. Lisäksi mitä enemmän hän Meli Metaa kartteli, sitä innokkaammin nainen tunki hänen juttusilleen. Toki hän oli nähnyt samanlaista käytöstä aikaisemminkin. Gavaliksen pääsairaalassa nuoret naiset olivat mielistelleet häntä jatkuvasti kivutakseen hierarkiassa ylöspäin. Meli Metan motiivit olivat kuitenkin toiset, koska hän ei voinut edesauttaa naisen työtilannetta mitenkään. Mitä ne sitten olivat? Sitä Mari saattoi vain arvailla.

”Meli”, hän lausahti ja yritti vääntää huulilleen edes jonkinlaisen hymyn.

”Mihin olet menossa?” nuori nainen kysyi. ”Kello on vasta kaksikymmentä yli kaksitoista.”

”En ole menossa minnekään”, Mari vastasi. ”Tulin hakemaan lisää pakkausmateriaalia, annettiinhan se toissapäivänä minun vastuulleni.”

Meli vaikutti hyväksyvän hänen vastauksensa, mutta tila heidän välillään pysyi jännittyneenä siitä huolimatta. Mari aisti sen selvästi, joten myös Melin täytyi olla siitä tietoinen. Onneksi Meli tajusi olla pitkittämättä tilannetta ylimääräisillä muodollisuuksilla ja jättää hänet rauhaan. Nainen jatkoikin hedelmätarhan suuntaan, ja kun hän oli kadonnut näkyvistä, Mari hengähti syvään.

Tilanne oli naurettava. Miksi hän reagoi tuohon lyhytkasvuiseen, näsäviisaasti esiintyvään naiseen näin voimakkaasti? Meli ei ollut tehnyt mitään erityistä ansaitakseen hänen nuivaa asennettaan. He eivät olleet koskaan edes riidelleet. Mutta jo naisen pelkkä olemus ärsytti häntä. Hänelle Meli ei ollut muuta kuin itseään jatkuvasti tykö tekevä keskinkertaisuus, jolla oli pohjaton pätemisen tarve. Nainen ei kuitenkaan ilmaissut tarvettaan tavalla, jota olisi voinut pitää reilun kilpailun koodiston mukaisena. Hän ei suhtautunut kunnianhimoonsa kunnollisesti: määrätietoisesti, avoimesti ja rehellisesti. Sen sijaan Meli Metan hinku päteä ilmeni kummallisen epäsuorasti. Se oli kuin hienovaraista vihjailua salaisuudesta, jonka kaikki jo tiesivät ilman turhia vihjeitäkin.

Ehkä yksi Meli Metan raivostuttavimmista piirteistä oli asenne, joka hänellä oli muita poimijoita kohtaan. Meli oli työtovereidensa tapaan toteuttaja, mutta hän puuttui muiden tekemisiin kuin olisi ollut vähintäänkin suunnittelija. Todennäköisesti suunnittelijan sininen henkilökortti olikin naisen tavoite. Mari nimittäin tunnisti omaa asemaansa pönkittävät naiset jo kaukaa. Sama piirre oli myös hänessä itsessään, eikä Terra Unionia tulisi sitä hänestä koskaan täysin pyyhkimään. Mutta hän tiesi myös, että muualla maailmassa Meli Meta olisi kadonnut auttamattomasti niiden lukuisten kasvottomien naisten joukkoon, joiden rahkeet eivät riittäneet huippu-uraan, saati edes mainitsemisen arvoiseen ansioitumiseen. Sen sijaan Terra Unioniassa, täällä tasapäistämisen luvatussa maassa, Melin kaltaiset tekopirteät ja viisastelevat naiset saattoivat nousta vastuulliseen asemaan täysin typeristä syistä ja siten ylläpitää harhaista uskoaan siihen, että he olivat ylennyksensä muka oikeasti ansainneet.

Yhtäkkiä hedelmätarhan puolelta kuului kova rääkäisy. Mari pyörähti vaistomaisesti ympäri äänen suuntaan, ja samassa tarhalta kantautui jo hä-

täinen huuto, johon sekoittui usean ihmisen parahduksia. Mari pinkaisi kohti hedelmätarhaan johtavaa ovea. Päärynäpuiden lomaan päästyään hän huomasi, kuinka joukko naisia juoksi kohti suuren ja valoisan tilan etelänpuoleista päätyä. Mari pyrähti juoksuun. Tarhan toiseen päähän päästyään hän huomasi maassa naisen, joka makasi verilammikossa.

”Syvä viiltohaava...” Mari kuiskasi itsekseen.

”Se on Gilla!” yksi paikalle juoksevista naisista huusi nyt. ”Tuokaa ensiapupakkaus ja hälyttäkää apua!”

Mari pyörähti ympäri ja pinkaisi juoksuun. Hän alkoi kiritä kohti pakkaamoa täynnä tarmoa ja tarkoitusta. Hänen ajatuksensa olivat kirkkaat ja aistinsa ylivirittyneet. Oli kuin hän olisi viimein herännyt unesta, joka oli pidätellyt ja vaientanut häntä jo viikkoja. Juostessaan hän alkoi nopeasti analysoida näkemäänsä. Hän tiesi, että syvät viiltohaavat vaurioittivat tyypillisesti lihaksia, verisuonia, hermoja ja jänteitä. Mikä Gillan tilanne oli, sitä hän ei vielä tiennyt. Hän tiesi vain, ettei aikaa ollut hukattavaksi. Pakkaamoon ovelle päästyään hän nappasi ensiapupakkauksen ensiapukaapin alapuolella olevasta hyllystä ja lähti pinkomaan takaisin kohti onnettomuuspaikkaa. Hän kiri askeleitaan minkä ehti, koska maahan valuneen veren määrä oli kertonut hänelle kaiken tarpeellisen tilanteen vakavuudesta. Runsaassa verenvuodossa oli nimittäin aina riski verenkierron vakavalle häiriötilalle, joten ensiaputoimiin oli ryhdyttävä välittömästi.

Mari pudottautui polvilleen ja avasi ensiapupakkauksen. Samassa hänet kuitenkin työnnettiin syrjään. Mari oli vähällä älähtää vastalauseensa, mutta ennen kuin hän ehti päästää pihaustakaan, hän tajusi hillitä itsensä ja myöntyä. Kukaan täällä ei tiennyt hänen olevan lääkäri. Kenenkään ei edes pitänyt tietää siitä. Niinpä hän nousi jaloilleen, perääntyi ja antoi muiden hoitaa haavoittunutta naista, joka huusi yhä kivusta.

”Papaveria ja vähän äkkiä!” yksi haavoittunutta Gillaa auttavista naisista käski.

Naisen käteen iskettiin Papaver-ampullilla varustettu lääkesumute, ja kun lääke suhahti haavoittuneen ihon alle, huuto alkoi nopeasti taittua. Mari hengähti syvään. Hänen oli nyt pakko luottaa näiden naisten taitoihin. Hänen oli pakko vetäytyä ja tukahduttaa itsestään puoli, joka pyrki viikkojen horroksen jälkeen taas heräämään. Hän ei kuitenkaan kyennyt kääntämään katsettaan toisaalle vaan tarkkaili silmäänsä räpäyttämättä, kuinka maassa makaavaa Gillaa autettiin. Toistaiseksi terraunionialaisten ensiaputoimet vaikuttivat oikeilta, ja se helpotti hänen oloaan. Hän totesi, että vamma-alue pidettiin mahdollisimman liikkumattomana, jolloin verenvuoto, turvotus

sekä Gillan tuntema kipu saatiin vähenemään. Sitten haava-alueen suojaksi laitettiin jonkinlainen sidos, jota vastaavaa Mari ei ollut aikaisemmin nähnyt. Sidos näytti kuitenkin asianmukaiselta, eikä hänellä ollut mitään syytä alkaa epäillä sen toimivuutta.

”Gilla on analysaattoreiden huoltaja”, Marin rinnalle tiensä löytänyt Meli Meta kuiskasi.

Mari vilkaisi naiseen ja nyökkäsi.

”Jokin on mennyt pieleen...” Meli jatkoi. ”Hänellä on pitkä kokemus analysaattoreista. Hän on huoltanut niitä kauan.”

”Vahinkoja sattuu kokeneillekin”, Mari totesi.

”Hän on tajuissaan ja apua on tulossa”, yksi Gillaa auttavista naisista ilmoitti nyt. ”Tilanne on hallinnassa.”

”Mitä tapahtui?” kuului paikalle kerääntyneen joukon lomasta.

”Analysaattori repäisi häneen syvän haavan”, Gillaa auttava nainen kertoi, ”mutta onneksi näyttää siltä, ettei laite osunut suuriin valtimoihin.”

”Se on hyvä uutinen”, joku naisista huokaisi helpottuneena.

”Kaikki kääntyy vielä hyväksi, Gilla!” joku toinen huudahti.

Mari oli samaa mieltä vammoja arvioineen naisen kanssa. Maahan valuneen veren määrä saattoi antaa asiaan perehtymättömille tilanteesta todellista vakavamman kuvan. Oli siis tärkeää, ettei tapaturmaa alettu paisutella, vaikka onnettomuuden uhriksi joutuneen Gillan tila vaatikin välitöntä hoitoa.

Samassa hedelmätarhaan ilmestyi kolmen naisen joukko. Mari tunnisti heidät ensihoitajiksi, vaikkei ollut terraunionialaisia ensihoitajia aikaisemmin nähnytäkään. Naisten yhdenmukaiset asusteet ja heidän kantamansa varusteet eivät kuitenkaan jättäneet arvailulle varaa. Onnettomuuspaikalle saavuttuaan naiset tarttuivat tuumasta toimeen, eikä kestänyt kauaa, kun haavoittunutta analysaattoreiden huoltajaa jo vietiin kohti ulos johtavaa ovia. Tunnelma keveni hetkessä, vaikka ilmassa väreili yhä säikähdyksestä virittynyttä kireyttä. Onnettomuuspaikalle kerääntyneet naiset alkoivat kuitenkin purkautua ja palata hedelmälaatikoidensa luokse, jotka he olivat hetki sitten hylänneet. Mennessään naiset alkoivat odotetusti vaihtaa ajatuksiaan tapahtuneesta, ja Mari arvelikin, että moni heistä taisi tuntea haavoittuneen Gillan häntä huomattavasti paremmin.

Mari kääntyi viimein kannoillaan palatakseen pakkaamon läheisyydessä odottavien päärynäpuiden luokse, kun hän yllättäen havahtui katseeseen. Muista erillään pysytellyt Aono tuijotti häntä tiiviisti, ja miehen katse oli kummastunut. Mari ei pitänyt tilanteesta lainkaan. Hän käänsi katseensa

toisaalle ja vakuutti itselleen, ettei tuijotus vaikuttanut häneen mitenkään. Se oli kuitenkin valhe, ja hän tiesi sen itsekin.

* * *

Mari kuunteli hiljaista huminaa. Se oli tuuli, joka liikkui puiden lomassa. Ääni rauhoitti häntä, vaikkakaan ei samalla tavoin kuin tuulen liikuttelemien lehtien havina. Puut olivat kuitenkin karistelleet lehtensä, eikä uusia tarvinnut odottaa ennen kevättä. Niin hän oli ainakin lukenut, kun oli tajunnut päivien kylmentyessä puiden luopuvan lehdistään.

Mari piteli teekuppia kaksin käsin ja hörppäsi kuumaa juomaa. Vaikka ilat olivat jo käyneet koleiksi lähenevän talven takia, hän ei antanut sen estää itseään. Mikäli värjöttely oli hinta omalle rauhalle, hän kyllä kestäisi sen. Sitä paitsi tänä iltana hänellä oli myös muita syitä pysytellä ulkona. Päivällä tapahtuneen tapaturman vuoksi taloon oli kutsuttu sekä psykiatri että odonaatti. Vieraat istuivat tälläkin hetkellä yhteisen ruokapöydän ääressä, eikä heillä vaikuttanut olevan kiire mihinkään. Mari kiersi naiskaksikon kaukaa. Hän ei ollut järkyttynyt Gillalle sattuneesta työtapaturmasta, joten hänellä ei ollut tarvetta keskustella asiasta kenenkään kanssa. Pahimmassa tapauksessa hän olisi vain saattanut möläyttää jotain ”lääkärimäistä”, ja se olisi taas ollut omiaan herättämään ei-kaivattuja epäluuloja. Tosin hänen jatkuva vetäytymisensä muiden seurasta oli jo tainnut tehdä niin. Niin tai näin, hän valitsi mieluummin oman rauhan.

Huokaus tiivistyi vaaleaksi höyryksi, joka katosi hiljaiseen iltaan. Näin pimeään aikaan Marilla oli tapana muistaa Gavialiksen pääsairaalassa sijaitseva työhuone ja sen suuresta ikkunasta avautuva näkymä. Hän kaipasi sitä. Tähän aikaan illasta maisema oli täynnä valtavan kaupungin lukemattomia valoja. Se oli täynnä kimallusta, liikettä ja voimaa. Pilvettöminä iltoina ja öinä loistoon olivat yhtyneet myös taivaalta erottuvat tähdet. Se oli ollut näky, joka ansaitsi tulla nähdyksi.

Mari sulki hetkeksi silmänsä. Hän muisti yhä huoneensa jokaisen yksityiskohdan, olihan se ollut hänelle enemmän koti kuin mikään muu paikka koko kaupungissa ennen sitä taikka sen jälkeen. Hän kaipasi sinne takaisin, vaikka Terra Unioniassa viettämänsä ajan jälkeen hän ei enää kaivannut kaikkea sitä, mitä huone oli hänen elämänsä tuonut. Kun hän oli oivaltanut tuon ajatuksen ensimmäisen kerran, hän oli yllättynyt perinpohjaisesti. Oliko hän sopeutumassa Terra Unioniaan? Oliko hän kadottamassa sisäisen tulensa, joka oli pitänyt hänet vauhdissa ja puskenut häntä eteenpäin? Oli-

vatko hänen toiveensa kostosta ja kotiinpaluusta hiipumassa? Se ei ollut mieluisa ajatus, sillä mitä hänellä olisi enää odotettavaa, jos hän kadottaisi nuo toiveensa?

Mari avasi silmänsä. Gavialiksen valojen sijaan hän tyytyi maisemaan, jota hallitsi pimeys. Pimeys ei kuitenkaan ollut tyhjää, kuten moni hänenkaltaisansa olisi odottanut Gavialiksen rajojen ulkopuolella olevan. Täällä pimeys oli syvää ja sinne kätkeytyi elämää, joka oli Gavialiksen liikettä hillitympää. Se oli erilaista, mutta oliko se huonompaa?

Mari käänsi katseensa kohti koillista, missä hehkui himmeää valkoista valoa loistava hedelmätarha. Pimeän aikaan tarhan ulkoseinät tummenivat asteittain kohti kattoa, jotta taivaalta käsin tarhaa olisi hankalampi erottaa. Mari päätti kävellä tarhalle ja takaisin. Se saisi käydä rauhoittavasta ulkoilusta ennen kuin hän vetäytyisi huoneeseensa ja yrittäisi mahdotonta eli nukahattamista. Hän kuitenkin tiesi jo, kuinka seuraavat tunnit kuluisivat. Nukkumisen sijaan hän kierisi sängyssään noin puoli tuntia, kunnes turhautuisi ja tarttuisi lukulevyyn jatkaakseen Terra Unionian toisen kielen opettelua. Hän oli yleisimpien kasvien nimet opittuaan päättänyt, että hänen oli hyvä ymmärtää toista kieltä edes vähän, vaikkei kykenisi sillä koskaan keskustelemaan. Oli kuitenkin parempi oppia uutta kuin taantua tilaan, jossa hän ei enää kehittäisi itseään lainkaan. Hän ei ollut velto ja saamaton, eikä hän sellaiseksi koskaan tulisikaan.

Piha-alue oli hiljainen, eikä Mari kuullut muuta kuin omista askeleistaan lähtevän rahinan. Hetken käveltyään hänen katseensa hakeutui vaistomaisesti oikealle. Se oli kuin tahdosta riippumaton automaattinen reaktio, jota hän oli tuomittu toistamaan. Kaukaisuudesta erottui puu, joka ei lakannut riivaamasta häntä. ”Minulla on valta pilata useamman kuin yhden ihmisen elämä”, puun hiljaisuus kuiski. Mari käänsi katseensa ja yritti keksiä jotain muuta ajateltavaa, koska muuten hän taas pyörittäisi samoja kysymyksiä yhä uudestaan ja uudestaan. Oliko Lemmus haudannut lapsen tarpeeksi syvälle? Oliko Lemmus tunnistettavissa takista, johon hän oli kuolleen lapsen kääri-nyt? Milloin tarhalla juoksentelevat koirat haistaisivat maan alla hitaasti maatuvan lapsen ruumiin? Milloin hän lakkaisi ajattelemasta sitä, mitä puun juurelle oli haudattu? Milloin oli turvallista unohtaa?

Hän saapui viimein P-tarhan luokse ja pysähtyi. Hän jäi katselemaan himmeästi valaistua tilaa läpikuultavan seinän takana, ja samassa hänen mielialansa notkahti. Hän tajusi nyt, että hänen koko elämänsä oli tyypistynyt tuohon kasvien täyttämään tarhaan. Se ei ollut erityisen innostava oivallus, sillä miten kukaan saattoi löytää näiltä tarhoilta elämälleen merkityksen?

Mistä poimijat ammensivat intoa rientää tarhalle aamu toisensa jälkeen? Hänellä ei ollut aavistustakaan.

Samassa Mari tajusi, ettei hän ollut vielä kertaakaan oleskellut hedelmätarhassa yksin. Hänen ympärillään oli häärännyt aina muita poimijoita. Niinpä hän ei ollut koskaan voinut vain seisoa hedelmäpuun luona ja ihmetellä sitä. Hän ei ollut kertaakaan jäänyt tunnustelemaan puiden lehtiä, eikä hän ollut koskaan kurkistanut astioihin, joissa säilytettiin siemeniä. Nyt uudelle kokemukselle oli kuitenkin avautunut tilaisuus. Tähän aikaan illasta tarhalla ei olisi ketään.

Mari avasi oven ja astui himmeän valon täyttämään tarhaan. Hänet ympäröi lämpö ja kosteus. Lisäksi rauhallisen tilan täytti humina, jossa oli vuorokauden ajasta johtuen hivenen aavemainen sävy. Mari eteni teekuppi kädesään kohti onnettomuuspaikkaa. Sinne päästyään hän huomasi, että tapaturman aiheuttanutta laitetta, suurta analysaattoria, ei enää näkynyt. Joko laite oli korjattu ja se oli matkannut itsekseen toisaalle hedelmätarhan uumeniin, tai sitten se oli viety pois. Analysaattorista oli kuitenkin muistona painauma istutusten edessä, jossa korkea laite oli odottanut huolto- tai korjaustoimia. Lisäksi se oli katkonut persikkapuun oksia samalla, kun se oli onnistunut huitaisemaan Gillaa.

Mari kyykistyi ja asetti teekupin maahan. Hän erotti maasta tumman läntin. Se oli kohta, johon Gillan verta oli valunut. Joku oli selvästikin säästynyt paikkaa onnettomuuden jälkeen. Pian läntti pyyhkiytyisi pois kokonaan ja unohtuisi ikihyviksi. Työpäivät P-tarhalla jatkuisivat totuttuun tapaan ilman, että yksikään hedelmä jäisi poimimatta.

Yhtäkkiä Mari tunsu kosketuksen takapuoltaan vasten. Hän pomppasi ja loilloi ja loikkasi loitommalle.

”Kissal!” hän huokaisi nähdessään mustavalkean eläimen katselevan häntä kummallisilla valoa heijastavilla silmillään. ”Hitto, kun säikähdin...”

”Hän pitää sinusta”, kuului matalaääninen toteamus Marin selän takaa.

Mari tiesi välittömästi, kuka tarhalla oli.

”Mitä sinä täällä teet?” hän kysyi mieheen katsomatta.

”Minä käyn täällä joka ilta”, kuului vastaus.

Mari tyrmistyi. Hän kääntyi kohti Aonoa, joka seisoi ulkovaatteissa ja vihreässä lakissaan noin viiden metrin päässä. Miten hän ei ollut havahtunut mieheen tarhalle tultuaan?

Samassa Mari tuli hyvin tietoiseksi siitä, että oli joutunut itselleen uudenlaisen tilanteeseen. Muualla maailmassa paikalle olisi viimeistään tässä vaiheessa pinkonut vihainen keltakaartilainen, koska toisilleen tuntemattomat

miehet ja naiset eivät kohdanneet kahden kesken työpäivän ulkopuolella. Aonon näkeminen oli muutenkin tähän vuorokauden aikaan poikkeuksellista. Kun naiset kokoontuivat iltaihin viettämään yhteistä aikaa, Aonosta ei näkynyt vilaustakaan. Se taisi olla muille talon asukkaille helpotus. Nyt Mari tiesi, missä mies iltansa vietti.

”Käyt täällä joka ilta?” hän kysyi viimein. ”Kissan kanssa?”

”Tihku kulkee siellä, missä haluaa. Hän pääsee tarhoille oman luukkunsa kautta.”

”Tihku?” Mari kummastui. ”Kissasi nimi on Tihku?”

”Entä sitten?” Aono naurahti.

Tämän sanottuaan mies jäi katselemaan häntä tavalla, jota Mari ei osannut lukea. Kyse ei ollut keltakaartilaisen valvovasta katseesta, ei sairaalassa vierailevien miesten mykistyneistä tuijotuksista, saati kollegoiden kateellisista vilkaisuista. Mari ei voinut muuta kuin kääntää katseensa hämärän tarhan uumeniin ja miettiä, mitä tehdä. Hän ei ollut odottanut seuraa. Hän ei ollut halunnut sitä. Hän oli halunnut olla hetken oma itsensä, kasveista täysin tietämätön gavialislainen. Lisäksi Aonon läsnäolo oli erityisen kiusallista siitäkin syystä, että hän muisti miehen tarkkailleen häntä Gillan onnettomuuden jälkeen.

”Seuraatko sinä minua?” Mari päätti kysyä suoraan.

”Seuraanko minä sinua?” Aono naurahti hänen selkänsä takana. ”Minä olin täällä ennen sinua. Sanoinhan, että käyn täällä joka ilta.”

”Miksi?” Mari kysyi ja kääntyi taas miestä kohden.

”Saan voimaa hiljaisuudesta”, Aono kertoi.

Mari kummastui. Hän ei ymmärtänyt, mitä Aono oli tarkoittanut, ja mies taisi nähdä sen hänen ilmeestään.

”Nämä puut rauhoittavat minua ja saavat turhat ajatukset unohtumaan. Lisäksi täällä on tähän aikaan vuodesta lämpimämpää kuin ulkona. Jos olisi kesä, kävelisin metsässä.”

”Haluat unohtaa turhat ajatukset?” Mari kummastui. ”Mitkä ajatukset ovat turhia?”

”Ne, jotka pyörivät asioissa, joihin et pysty vaikuttamaan”, kuului vastaus. ”Ne saavat helposti aikaiseksi negatiivisten ajatusten kierteen.”

Mari nyökkäsi. Hän taisi nyt ymmärtää, mitä Aono tarkoitti.

”Lisäksi talossa yleensä pelataan tähän aikaan illasta 29-peliä, johon minua ei periaatteestakaan pyydetä mukaan”, mies naurahti. ”Tosin tänään kortit taitavat pysyä visusti piilossa, vai? Naiset tuskin kehtaavat pelata kaksisiä psykologin ja odonaatin edessä.”

Mari nyökkäsi. Hän tiesi kyllä 29-pelin, vaikkei osannut sitä pelatakaan. Peli vaikutti olevan suosittu illanviettotapa heidän talossaan, ja tähän hetkeen saakka hän oli kuvitellut, että se oli tyypillinen terraunionialainen tapa. Aonon tyyli puhua pelistä sai hänet kuitenkin epäilemään olettamuksiaan. Miksi naiset eivät kehtaisi aloittaa 29-peliä odonaatin ja psykologin läsnä ollessa? Oliko pelin pelaamisessa jotain hävettävää?

”Jokaisella meillä on omat rutiinimme”, Aono lisäsi vielä.

Sitten hän työnsi kätensä housujen taskuun ja vaiken. Keskustelun ylläpitäminen luontevana alkoi vaikuttaa käyvän hieman haastavammaksi.

”Se on totta”, Mari sanoi pitääkseen hiljaisuuden loitolla.

”Sinun rutiiniasi on juoda tähän aikaan teetä”, Aono totesi kuin ohimennen.

”Se ei ollut vaikea arvaus”, Mari huomautti ja kyykistyi nostamaan teekupin maasta.

”Et kuitenkaan yleensä nauti iltateetäsi täällä”, mies jatkoi ja katseli ympärilleen. ”Ajoiko Gillan onnettomuus sinut tänne tänä iltana?”

”Ehkä rikon rutiineitani tietoisesti”, Mari sanoi. ”Ehkä sinunkin kannattaisi kokeilla rikkoa omiasi.”

”Ehkä”, mies myönsi. ”Me emme ole kuitenkaan ainoita tapojemme orjia.”

”Niinkö?”

”Esimerkiksi yksi vanhemmista poimijoista lähtee aina tähän aikaan illasta kävelemään kohti etelänpuoleisia tarhoja”, Aono kertoi. ”Niin on tapahtunut jokaisena iltana, kun olen ollut täällä.”

”Jokaisena iltana?”

”Ja aina samaan kellonaikaan”, mies lisäsi. ”Täsmälleen samaan aikaan, poikkeuksetta.”

”Vanhojen tapojen muuttaminen tuntuu meistä yleensä epämiellyttävältä”, Mari totesi. ”Siksi me emme muuta niitä.”

”Totta, mutta olen silti toisinaan miettinyt, onko rouva Sava edes tietoinen siitä, kuinka minuutintarkasti hän noudattaa iltakävelyrutiiniaan.”

”Tunnetko sinä tämän naisen?”

”En tunne”, Aono kiirehti vastaamaan kuin olisi halunnut karistella vähäisetkin epäilykset yhteydestään mainitsemaansa naiseen. ”En edes tiedä hänen etunimeään. Olen kuitenkin ymmärtänyt, että hän on asunut täällä kauemmin kuin kukaan muu. Ehkä juuri siksi hänelle on karttunut lähes elämää suurempi maine.”

”Millainen maine se on?” Mari kysyi.

”Sanotaanko nyt niin, että rouva Sava tietää jokainen, joka on ollut täällä vähänkin pidemmän aikaa. Hänet varsinkin *kuulee*.”

”Hän huutaa?” Mari kysyi huvittuneena.

Aono naurahhti.

”Olen kuullut, että hän hermostuu ihmisiin todella helposti. Ei ole päivää, jona hän ei huutaisi jollekulle. Miksi hän sitten pysyy paikassa, jossa hän joutuu työskentelemään osana suurta porukkaa? Se on mysteeri. Enkä ymmärrä sitäkään, miksi hänelle sallitaan niin huono käytös. Kaikkea ei voi laittaa taurusialaisen temperamentin piikkiin.”

Mari nyökkäsi. Hän kuitenkin joutui taas peittelemään todellisia reaktioitaan. Hän ei nimittäin ollut kuullut aikaisemmin puhuttavan ”taurusialaisesta temperamentista”. Niinpä hän päätti jossain vaiheessa ottaa selvää, oliko sanonta käytössä yleisemminkin.

”Rouva Sava...” hän mietti ääneen. ”Hän ei taida asua meidän talossa.”

”Hän asuu siinä talossa, jossa on se ruma purppurainen ovi.”

Mari nyökkäsi. Hän tiesi täsmälleen, mistä talosta Aono puhui.

”Sinä siis tarkkaillet ihmisiä”, Mari totesi.

”Se on luontevaa henkilölle, joka on lähtökohtaisesti ulkopuolinen.”

Tämän sanottuaan Aono osoitti kohti läpikuultavaa seinää persikkapuuvistön takana. Mari käänsi katseensa osoitettuun suuntaan ja näki yksinäisen hahmon kävelevän kohti S-tarhaa, joka sijaitsi heistä katsottuna etelässä.

”Kello on siis puoli yhdeksän”, mies totesi.

Mari kaivoi genaksonin taskustaan ja tarkisti ajan. Hän hämmästyi huomattessaan Aonon olevan oikeassa. Kello oli 20.31.

”Hämmästyttävää täsmällisyyttä, eikö?” mies kysyi.

”Tiedätkö, mihin hän näillä kävelyillään menee?” Mari kysyi.

”En ole koskaan seurannut häntä. Minulla on sen verran itsesuojeluvaihtoehto, että tajuan pysyä tuosta naisesta kaukana. Tiedän vain, että hän tekee näitä iltakävelyitään ja viipyy niillä noin tunnin. Sen enempää minun ei tarvitse hänestä tietääkään.”

Tämän sanottuaan Aono astui läheisen puun luokse, nappasi siitä persikan ja haukkasi hedelmästä palan. Mari ällistyi.

”Mitä sinä teet?” hän kysyi.

”Nautin iltapalaa”, kuului lyhyt vastaus.

Aonon huolettomuus ja välinpitämättömyys olivat ristiriidassa kaikkien niiden kirjoitettujen ja kirjoittamattomien sääntöjen kanssa, jotka Mari oli jo ennättänyt Linariassa omaksua.

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Neljä s kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Terra Unionian neljännessä kirjassa Taurusian seesteinen arki rikkoutuu, kun Mari Alauda tekee vehreyden keskeltä poikkeuksellisen löydön. Samaan aikaan Pinuksen ilmapiiiri kiristyy entisestään ja Lemmus huomaa tasapainottelevansa tahtomattaan oman menneisyytensä sekä muuttuvan Pinuksen välissä. Tilia Linum taas ajautuu velvollisuuksien äärelle, joita ei tunne omakseen. Keiden salaisuudet ovat loppujen lopuksi suurempia, elävien vai kuolleiden?

ISBN: 9789523393028